

Estem tancant ara la nostra sisena jornada. Gràcies a totes les persones que heu fet que fora possible. Des dels conserges de la facultat fins tots i cadascun de vosaltres.

Ara fa 15 anys, el 19 de febrer de 2005, fèiem la nostra primera jornada. Aquella jornada va nèixer a un autobús, tornant d'una trobada sobre projectes de treball a Barcelona, entre Fina i jo. En aquell moment vam ser molt agosarats quan vam decidir que teníem coses a dir. Volíem, en essència, el bo i millor pel nostre alumnat, el bo i millor per l'escola pública.

Des de llavors, hem crescut molt, en anys i en experiència (i ell en canes) però continuem amb el mateix tarannà. Des de l'humilitat que ens dóna estar cada dia a la classe, amb el nostre alumnat i fent el que millor sabem per ells, aprenent d'ells cada dia.

Aquesta setmana estic amb el meu alumnat de 5 anys intentant escriure un conte pel Sambori. En el recorregut ens hem rist, hem explorat l'espai, hem après que fa l'atmosfera per nosaltres i ara estem a la Lluna. Creant el món que ells s'imaginem allà dalt. Ah, i sense plàstics, per què el meu Ruben no vol veure els plàstics, està preocupat per com embrutem el planeta. No se on arribarà el tema, doncs intente no fer-me una idea prèvia de què vull, sinó deixar-me portar.

Com aquestes jornades. A Teulada, l'any 2005 vam encetar un camí. Sense idees preconcebudes. I ens hem deixat portar. I de tant en tant fem la mirada enrere i veiem el camí que hem fet, i les discussions que hem tingut i les propostes que hem llançat i continuem amb la mateixa il·lusió envers la millora de l'escola pública. Tampoc no sabem on arribarem, ni què farem per a les setenes jornades. Com be deia Machado, "*caminante, o hay camino, se hace camino al andar*"

Ara estem tancant aquesta jornada, i amb ella obrim una altra porta. Totes i tots s'emporteu a la vostra bossa de congressista (us agrada?) el nostre darrer treball: una proposta per bastir una educació infantil pel sXXI, que us hem presentat a la primera part d'aquesta jornada. No és LA proposta, és UNA proposta.

Encara que, convindreu amb nosaltres, que SI que és LA presentació. No haguérem pogut fer una altra presentació per aquest treball. Gràcies a Abraham, el nostre director, el qual, sense dir-li res, va saber bastir amb els nostres cossos la història del nostre grup, condensada en uns segons a l'inici de la mateixa.

Us convidem a agafar-la i criticar-la. A afegir i a llevar. Sols és una proposta. La nostra humil proposta. Segur que teniu coses a dir que la milloren. Segur que afegireu aspectes que no hem contemplat, i segur que hi ha coses escrites que caldrà llevar. D'això es tracta. Anar millorant sempre.

Eixa és la nostra intenció i és el que anem a fer nosaltres. Ens l'estem rellegint i pensant com la podem millorar. I amb eixe rellegir contant, de tant en tant apareix un missatge de Rosa al nostre grup de whatsapp (perdó, a la nostra aplicació de missatgeria instantània) “xiqueeees, heu vist què vam posar a la pàgina tal, això és fortíssim”.

Per cert, veureu que al final del llibre ens vam despullar, poc dalt o baix com quan us hem mostrat les nostres panxes. Ens vam despullar exposant que havia segut per nosaltres el treball amb el Balarma. Hi ha una errada, i us agrairem que agafeu un retolador negre i la esborreu. Hem posat la nostra edat, i està mal. Us vam enganyar, som molt més joves del que us vam dir. Jo crec que sóc 4 o 5 anys més jove després de viure aquesta experiència presentant-vos el treball conforme ho hem fet. Fa dos anys hi vaig posar que tenia 54 anys. Tatxeu, perfa, i poseu 51 o 52.

Ara bé. No se si el rejuveniment s'ha produït per la presentació, o per treballar en equip. Tot això que us hem mostrat ha passat quan entres en un equip de treball. Posa-li el nom que vullgues: seminari, grup, equip, colla,... el que compta és fer conxorxa. De tant en tant un soparet o un dinar. El berenar que no falte (això si, tot ben saludable, sense greixos saturats ni sucres afegits). I parlar. Confrontar idees, deixar-te sorprendre o sorprendre tu als altres.

Hi ha vegades que ho veus. I son moments màgics al grup. Alguna persona llança una idea, un altre l'empoma i la transforma, una tercera afegeix el seu matis,... la idea va creixent i agafant forma, canviant. Eixos moment en el que hi ha *flow* al grup, son,... com diria Abraham, "mira, el pelómetro a tope". Això enganxa. Us ho puc assegurar. Ja fa més de 30 anys que ho estic vivint.

Per això, aquest tancament és una porta que s'obri. I una doble invitació. La que ja us havíem dit, agafeu la nostra proposta i desbudelleu-la.

L'altra invitació. No ho feu sols. Al vostre cicle, a la vostra escola, al vostre poble, a la vostra comarca, a la comarca veïna o a l'altra punta del país segur que trobeu gent fantàstica amb qui ajuntar-vos. I us podem assegurar que paga la pena. És una inversió que dóna bons rendiments.

Sempre acabem cada jornada igual: a Teulada, a Oliva, a Gandia, a Benissa i ara ací a València. Sempre acabem deixant una porta oberta que ens permetrà progressar, millorar, aprenent. I eixa porta oberta és la proposta de fer grup. Ara s'estila molt el *networking*, el fer xarxa de tota la vida. Ací som més de 250 persones. No se n'aneu sense intercanviar telèfons o correus, no se n'aneu sense fer pinya. De les 250 persones que som segur que hi ha alguna amb la que connecteu i probablement és la que esta al teu costat o darrere teu.

És la millor manera de fer créixer el sistema d'educació pública, És el millor que podem fer pel nostre alumnat. Ho fem per elles i ells. Confiem en ells i en ells. Confiem en les criatures. Som el seu futur. Actuem amb consciència.

Gracies a totes i a tots els que heu vingut. Ens trobarem de nou a les VII Jornades. ON i quan?, encara no ho sabem Fins la propera.